

De stalker in de nacht

Robert Bryndza bij Boekerij:

Het meisje in het ijs
De stalker in de nacht
Donker water
Laatste adem

Robert Bryndza

De stalker in de nacht

Als de moordenaar je in het vizier heeft
ben je al zo goed als dood...

Eerste druk juni 2018
Vierde druk mei 2019

ISBN 978-90-225-8644 0
ISBN 978-94-023-1111-2 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Night Stalker*
Oorspronkelijke uitgever: Bookouture, an imprint of StoryFire Ltd.
Vertaling: Willeke Lempens
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Henry Steadman
Zetwerk: Text & Image, Assen

© 2016 Robert Bryndza
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency
and 2 Seas Literary Agency

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Ján, Riky en Lola

De goede dingen van de dag
beginnen weg te dromen en in te dommelen,
terwijl de duistere afgezanten van de nacht
hun prooi doen ontwaken.

William Shakespeare, *Macbeth*

Het was een broeierige zomernacht, aan het eind van de maand juni. De volledig in het zwart geklede figuur rende door het donker. Met voeten die nauwelijks geluid maakten op het smalle zandpad, sierlijk buigend en draaiend, wist de schim alle dicht op elkaar staande bomen en struiken te ontwijken. Als een schaduw die geluidloos over de bladeren gleed.

De avondhemel was slechts een dunne streep tussen de bomen hoog boven de kleine figuur, de lichtverontreiniging van de stad wierp vage schaduwen op het struikgewas. De schim was aangekomen bij een opening tussen de struiken aan de rechterkant en stopte er abrupt: alert, buiten adem en met bonzend hart.

Een blauwwitte flits verlichtte kort de omgeving toen de trein van 19.39 richting London Bridge overschakelde van diesel op elektriciteit en zijn metalen armen uitstreekte naar de stroomdraden boven hem. De schim dook naar beneden toen de lege, vaag oplichtende wagons voorbij denderden. Nog twee flitsen, en weg was de trein. De smalle strook begroeiing werd weer in duisternis gedompeld.

De figuur kwam weer in beweging en vloog razendsnel en geluidloos over het pad, dat langzaam wegdraaide van het spoor. De bomenrij aan de linkerkant werd steeds dunner, een rij woningen werd zichtbaar. Achtertuinten vlogen als een soort tekenfilm aan de schim voorbij: allemaal strakke, donkere stroken vol tuinmeubilair, gereedschapsschuurtjes, een schommel – alles doodstil in de zware avondlucht.

Toen kwam het huis in zicht: een rijtjeswoning in victoriaanse stijl, net als de andere van de lange rij. Drie verdiepingen in lichte baksteen – al had de eigenaar op de begane grond een grote glazen

aanbouw aan de achterkant toegevoegd. De kleine schaduw wist alles van deze eigenaar: kende de indeling van zijn huis, kende de indeling van zijn dag – en wist dat hij vanavond alleen thuis zou zijn.

De schim stopte bij de achterkant van de tuin. Een grote boom was tegen het draadgazen hek tussen de tuin en het pad gegroeid. Op één plek was de stam zelfs helemaal om het metaal heen gegroeid: plooiën van hout hapten als een grote, liploze mond in de roestige paal. Een dichte stralenkrans van bladeren stak in alle richtingen omhoog en verhulde voor het huis het gehele zicht op het spoor.

Een paar avonden eerder had de schim dezelfde route genomen en de randen van het draadgazen hek keurig doorgeknijpt, en daarna de boel weer losjes op zijn plek geniet. Daardoor liet het hek zich nu gemakkelijk wegtrekken. De figuur bukte en kroop door het gat. Het gras was droog, de grond eronder gebarsten. Het had al weken niet meer geregend. Onder de boom kwam de schim weer omhoog en stak als een zwarte schicht in één vloeiende beweging het gazon over.

Tegen de achtermuur van het huis hing de buiten-unit van een airco. Hij ronkte luid en overstemde het zachte geknars van voeten op het grind van het smalle pad tussen de glazen uitbouw en het huis van de burens. De schim bereikte een laag schuifraam en dook weg onder de brede vensterbank. Het licht vanbinnen wierp een geel vierkant op de bakstenen van de burens. De figuur droeg een joggingpak en zette de capuchon daarvan nu op, en kwam toen heel langzaam omhoog om over de brede vensterbank naar binnen te gluren.

De man binnen was halverwege de veertig, lang en had een goed figuur. Hij droeg een bruine broek en een wit overhemd, waarvan hij de mouwen had opgerold. Hij liep door zijn grote open keuken, pakte een glas uit een van de kastjes en schonk er wat rode wijn in. Hij nam een flinke slok en vulde het glas toen meteen weer bij. Op het aanrecht stond een kant-en-klaarmaaltijd. Hij schoof hem naar zich toe, trok de kartonnen strook eraf en prikte een paar keer met de kurkentrekker in de plastic afdeklag.

Haat borrelde op in de schim. Het voelde als een soort drug om deze man in zijn huis te zien rondlopen en te weten wat hem op het punt stond te overkomen.

De man in de keuken stelde zijn magnetron in en zette de maaltijd erin. Er klonk een piepje, waarna de digitale klok begon af te tellen.

Zes minuten.

De man nam nog een slok wijn en liep toen de keuken uit. Enkele ogenblikken later sprong het licht aan achter het badkamerraam, recht boven het raam waaronder de schim zich had verschanst. Het raam zwaaide een paar centimeter open. Vervolgens klonk er een naar, schril geluid toen de douchekraan werd opgedraaid.

Met bonzend hart kwam de figuur daarop in actie en ritste snel een geldriem open, haalde er een kleine, platte schroevendraaier uit en stak hem in de spleet tussen raam en vensterbank. Er was slechts wat lichte druk nodig. Soepel schoof het schuifraam omhoog, waarna de schim door de smalle opening naar binnen glipte. Nu ging het gebeuren. Al dat geplan, al die jaren van angst en pijn...

Vier minuten.

De schim stapte de keuken in en handelde snel; trok een plastic injectiespuit tevoorschijn, spoot de heldere vloeistof in het wijnglas, walste het glas even rond en zette het toen voorzichtig terug op het zwartgranieten aanrecht.

De figuur bleef nog even staan luisteren, genietend van de koele golven uit de airco. Het zwartgranieten aanrechtblad fonkelde onder het keukenlicht.

Drie minuten.

Toen schoot de schim de keuken uit en glipte langs de houten trappaal de poel van duisternis achter de woonkamerdeur in. Een ogenblik later kwam de man de trap weer af. Hij droeg nu nog slechts een handdoek rond zijn middel. De magnetron piepte drie keer luid: de maaltijd was klaar. Terwijl de man blootsvoets door zijn keuken beende, rook de figuur de geur van friskewassen huid. Er klonk gerinkel toen de man wat bestek uit de la pakte en het geschraap van stoelpoten over de houten vloer toen hij ging zitten eten.

De schim blies diep uit, stapte toen uit de schaduwen en beklom
geluidloos de trap.

Om te kijken.

Om te wachten.

Om de langverwachte vergelding op te eisen.

De avondlucht in de stille straat van South London was klam en benauwd. Motten fladderden door de oranje lichtbundel van de straatlantaarn voor de rij rijtjeswoningen. Estelle Munro schuifelde over de stoep, vertraagd door haar artrose. Toen ze vlak bij de lantaarn was, stapte ze kreunend van inspanning van de stoep de straat op. Haar angst voor motten was sterker dan de pijn in haar stijve knieën.

Ze vervolgde haar weg tussen twee geparkeerde auto's door en liep in een wijde boog om de lichtstraal heen. Ze voelde de warmte die de zon overdag in het asfalt had gestopt er nog steeds vanaf stralen. Deze hittegolf duurde nu al twee weken. Hij viel de inwoners van Londen en het hele zuidwesten van Engeland zwaar. En net als bij duizenden van haar leeftijdgenoten protesteerde vooral Estelles hart. In de verte klonk de sirene van een ambulance, als een soort echo van haar gedachten. Tot haar grote opluchting zag ze dat de volgende twee straatlantaarns kapot waren, dus schuifelde ze traag en met veel pijn tussen de geparkeerde auto's door de stoep weer op.

Ze had aangeboden de kat van haar zoon Gregory tijdens zijn afwezigheid te voeren. Ze hield niet van katten. Ze had het eigenlijk alleen maar aangeboden om eens goed te kunnen rondneuzen in zijn huis, en te zien hoe haar zoon zich eigenlijk redde sinds zijn vrouw, Penny, hem had verlaten. Ze had Estelles vijfjarige kleinzoon, Peter, meegenomen.

Tegen de tijd dat ze bij het hekje van Gregory's rijtjeswoning kwam – naar haar mening het mooiste huis van de straat – was Estelle buiten adem en nat van het zweet. Ze trok een grote zakdoek on-

der haar behabandje vandaan en depte het zweet van haar gezicht.

Het oranje straatlicht viel op het glas van de voordeur terwijl ze de sleutel uit haar zak viste. Toen ze de deur openduwde, kwam een verstikkende muur van hitte haar tegemoet. Met grote tegenzin stapte ze naar binnen, op de verzameling brieven die op de mat verspreid lag. Toen ze op het lichtknopje naast de deur drukte, bleef de gang in duisternis gehuld.

‘Hè, verdorie, toch niet weer?’ mopperde ze en ze trok de deur achter zich dicht. Terwijl ze om zich heen tastte om de post op te rapen, bedacht ze dat dit al de derde keer was dat de stroom tijdens Gregory’s afwezigheid was uitgevallen. Eerder was het licht van het aquarium de boosdoener geweest, een andere keer had Penny het licht op de badkamer aangelaaten en was daardoor het peertje gesprongen.

Estelle viste haar mobieltje uit haar handtas en zette het aan, wat nog niet gemakkelijk was met haar stijve, vergroeide vingers. Het schermje wierp een zwak schijnsel enkele centimeters voor haar, op het verbleekte tapijt en de muren van de smalle gang. Toen ze haar eigen spookachtige verschijning in de grote spiegel links van haar zag, maakte ze een sprongetje van schrik. In het zwakke licht leken de lelies op haar mouwloze blouse wel donkere gifplanten. Ze richtte de telefoon naar beneden, op haar voeten, en schuifelde zo in de richting van de woonkamer, waar ze op de muur naar het lichtknopje zocht. Misschien lag het alleen maar aan het peertje in de gang. Ze drukte een paar keer op het knopje, maar ook hier: niets.

Toen het licht van haar telefoon na een poosje vanzelf uit ging, werd ze weer in volledige duisternis gehuld. Alleen het geluid van haar eigen, moeizame ademhaling vulde de stilte. Paniekerig probeerde ze hem weer aan te krijgen. Na flink wat gefrunnik lukte dat eindelijk. Het verlichte scherm wierp een vage blauwe kring in de voorkamer.

Het was hier werkelijk snikheet. De hitte drukte op haar, leek zelfs haar oren af te sluiten, alsof ze zich onder water bevond. Stofdeeltjes dwarrelden door de lucht en boven een grote, kunstzinnige porse-

leinen schaal met bruine houten bollen op de salontafel hing een stille zwerm piepkleine vliegjes.

‘De stroom is gewoon uitgevallen!’ beet ze zichzelf hardop toe. Haar stem ketste scherp af op het metaal van de open haard. Het irriteerde haar dat ze in paniek raakte. Het was gewoon de overspanningsbeveiliging, meer niet. Om zichzelf te bewijzen dat er niets was om bang voor te zijn, zou ze eerst wat water gaan drinken voor ze de elektriciteit weer aanzette. Ze draaide zich om en schuifelde doelbewust in de richting van de keuken, met de telefoon in haar uitgestrekte arm.

In het zwakke licht van de telefoon leek de glazen keuken wel een soort in de tuin uitstekende spelonk. Estelle voelde zich er vreselijk onbeschut en kwetsbaar. Er klonk een zoevend geluid, gevolgd door een *ge-klik-klak*, toen er een trein voorbijsnelde op het spoor achter de tuin. Ze liep naar een van de keukenkastjes en pakte er een waterglas uit. Zweet prikte in haar ogen, ze veegde het weg met haar blote arm. Ze liep naar het aanrecht, vulde het glas en dronk het lauwe water huiverend op.

Het licht van haar telefoon ging weer uit. Meteen daarop verbrak een harde klap van boven de stilte. Van schrik liet Estelle het waterglas vallen; het spatte op de houten vloer uiteen. Haar hart hamerde en bonkte terwijl ze in de duisternis bleef staan luisteren. Er klonk geschuifel boven. Ze griste een deegroller uit de pot met keukengerai op het aanrecht en slofte naar de onderkant van de trap.

‘Wie is daar? Ik heb pepperspray en ik bel het alarmnummer, hoor!’ riep ze omhoog, het duister in.

Er volgde slechts stilte. De warmte was drukkend. Alle ideeën over ongestoord rondneuzen in het huis van haar zoon waren verdwenen. Het enige wat Estelle nu nog wilde, was zo snel mogelijk hier weg zien te komen, om in haar knusse, goed verlichte woning naar de hoogtepunten van Wimbledon te gaan kijken.

Er kwam iets uit het donker van boven aan de trap recht op haar af. Geschrokken deed Estelle een stap naar achteren, ze liet haar telefoon bijna vallen. Toen pas besepte ze dat het de kat was. Hij begon kopjes tegen haar benen te geven.

‘Shit! Je bezorgt me een hartverzakking, jij!’ riep ze opgelucht. Haar hartslag begon meteen weer te vertragen.

Er kwam een akelige stank via de trap naar beneden. ‘Ja hoor, dat kan ik er nog wel bij hebben! Heb jij daarboven iets goors gedaan? Je hebt gewoon een kattenbak, hoor, én een kattenluik.’

De kat keek Estelle onbevangen aan. Voor deze ene keer was ze blij met zijn aanwezigheid. ‘Kom, dan zal ik jou eens wat geven.’

Langzaam kwam ze weer een beetje bij, terwijl de kat haar volgde naar de kast onder de trap. Ze liet hem tegen haar benen strijken terwijl ze zocht naar de stoppenkast. Toen ze de plastic flap openklapte, zag ze dat de hoofdschakelaar was omgezet. *Vreemd*. Ze schoof hem weer omhoog, waarna de hele gang zich vulde met licht. Na een piepje verderop in huis kwam ook de airco zoemend weer tot leven.

Ze liep weer naar de keuken en deed er het licht aan. De grote ramen weerspiegelden haarzelf en de ruimte waarin ze zich bevond. De kat sprong op het aanrecht en keek haar vragend aan, terwijl Estelle de scherven van het waterglas begon op te veggen. Toen ze daar klaar mee was, trok ze een zakje kattenvoer open, kneep het leeg boven een bordje en zette het op de stenen keukenvloer. De airco deed snel zijn werk. Ze liet de koele lucht even genietend over zich heen waaien, en keek hoe de kat sierlijk met zijn roze tongetje aan het blokje voer in gelei likte en hapte.

De vieze geur begon sterker te worden: hij zweefde de keuken binnen, terwijl de airco de stilstaande lucht het huis uit zoog. De kat likte het laatste restje van zijn bordje, sprintte naar de glazen wand en verdween door het kattenluik.

‘Ja hoor, eten en weg is-ie. En ik kan de boel gaan opruimen,’ zei Estelle. Ze pakte een doek en een oude krant en liep ermee naar de trap, die ze vervolgens traag en met hevig protesterende knieën beklof. Hoe hoger ze kwam, hoe erger de warmte en de stank werden.

Ze betrad de felverlichte overloop. Systematisch controleerde ze de lege badkamer, de logeerkamer, ze keek zelfs onder het bureau in de werkkamer. Maar nergens een presentje van de kat te vinden.

Toen ze bij de deur van de grote slaapkamer kwam, werd de stank haast overweldigend. Hij kroop in haar keel en deed haar kokhalzen. De smerigste stank is toch wel kattenkots, dacht ze.

Ze liep de slaapkamer binnen en deed er het licht aan. Vliegen zoemden met een hoge jammertoon rond haar hoofd. Op het open-
geslagen donkerblauwe dekbed van het tweepersoonsbed lag een naakte man, plat op zijn rug, met een plastic zak strak over zijn hoofd en zijn armen vastgebonden aan het hoofdbord. Zijn ogen waren geopend en puilden grotesk tegen het plastic. Het duurde even voor tot haar doordrong wie het was.

Het was Gregory.

Haar zoon.

Toen deed Estelle iets wat ze in geen jaren meer had gedaan.

Ze begon te gillen.

Het was het minst gezellige etentje dat inspecteur Erika Foster in lange tijd had gehad. Er viel een uiterst ongemakkelijke stilte toen haar gastheer, Isaac Strong, de vaatwasser opentrok en hem begon vol te laden met serviesgoed en bestek – een stilte die slechts werd doorbroken door het lage gegons van de ventilator waarvan het snoer in een stopcontact in de hoek zat. Deze deed bitter weinig tegen de hitte, maar zorgde er slechts voor dat de warme lucht in golven de keuken rond werd gepompt.

‘Bedankt, dat was heerlijke lasagne,’ zei Erika, toen Isaac zijn hand uitstak naar haar bord.

‘Ik heb de bechamelsaus met halfvolle room gemaakt,’ antwoordde hij. ‘Heb je daar iets van gemerkt?’

‘Nee.’

Terwijl Isaac verder ging met inruimen, dwaalde Erika’s blik door de keuken. Deze was elegant ingericht, in een soort rustiek-Franse stijl: handgeschilderde witte kastjes, lichthouten werkvlakken en een zware Butler-gootsteen van witte keramiek. Ze had zich al eerder afgevraagd of Isaac, die forensisch patholoog was, met opzet geen roestvrij staal had genomen. Haar blik bleef rusten op Isaacs ex, Stephen Linley, die tegenover haar aan de grote keukentafel zat en haar met opeengeperste lippen achterdochtig zat te bestuderen. Hij was jonger dan Erika en Isaac. Vijfendertig, gokte ze. Hij was een gespierde adonis met een knap gezicht, dat echter wat sluwe trekken bezat die haar niet bevielen. Ze dwong zichzelf om zijn kille houding met een glimlach te compenseren en nam een slok wijn terwijl ze probeerde iets te bedenken om te zeggen. De stilte begon onderhand ongemakkelijk lang te worden.

Zo ging het meestal niet als ze bij Isaac at. In het afgelopen jaar

had ze meerdere malen samen met hem in zijn knusse, Franse keuken gegeten. Ze hadden met elkaar gelachen, een paar geheimen prijsgegeven, en Erika had een sterke vriendschap voelen opbloeien. Bij Isaac had ze zich, meer dan bij iemand anders, durven openstellen over haar gevoelens rond de dood van haar echtgenoot, Mark, nog geen twee jaar geleden. En Isaac, op zijn beurt, had haar verteld hoe hij het had ervaren om zijn grote liefde, Stephen, kwijt te raken.

Maar terwijl Mark tragisch om het leven was gekomen bij de uitoefening van zijn vak, namelijk tijdens een politie-inval, had Stephen Isaacs hart gebroken toen hij hem verliet voor een ander.

Dit was dan ook waarom Erika zo verrast was geweest toen ze Stephen eerder die avond in Isaacs huis had aangetroffen. Of verrast, het was eerder...

... het had eerder aangevoeld als een soort valstrik.

En ook al woonde ze al ruim vijftientig jaar in Groot-Brittannië, toch had Erika gewild dat dit etentje in haar geboorteland Slowakije had plaatsgevonden. Daar waren de mensen tenminste direct.

Wat krijgen we nou? Had je me niet even kunnen waarschuwen? Waarom heb je me niet verteld dat die achterlijke ex van je ook zou komen? Je lijkt wel gek dat je hem weer in je leven toelaat, na alles wat hij je heeft aangedaan!

Dat had ze willen roepen toen ze de keuken was binnengekomen, waar Stephen onderuitgezakt en luchtig gekleed had gezeten. Maar ze had zich slechts ongemakkelijk gevoeld. En de Britse beleefdheid verwachtte nu eenmaal van haar dat ze haar verbazing verhulde, dat ze met zijn allen deden alsof dit alles doodnormaal was.

‘Iemand zin in koffie?’ vroeg Isaac, terwijl hij de vaatwasser dichtklapte en zich naar hen omdraaide. Hij was een lange, knappe man, met dik, donker haar dat hij altijd vanaf zijn hoge voorhoofd achteroverkamde. Boven zijn grote, bruine ogen zaten een paar opvallend dunne wenkbrauwen, die hij soms hoog optrok of naar elkaar toe bracht om allerlei ironische emoties over te brengen. Maar vanavond was zijn blik enkel beschaamd.

Stephen draaide even met de witte wijn in zijn glas en keek van Erika naar Isaac, en weer terug. ‘Koffie? Nú al? Het is amper acht uur, Isaac, en nog verdomde heet ook. Trek nog maar een fles wijn open.’

‘Nee, dank je, voor mij niet. Maar koffie zou ik heerlijk vinden,’ zei Erika.

‘Als je per se koffie wilt, gebruik dan in ieder geval het apparaat,’ zei Stephen. En hij voegde er bezitterig aan toe: ‘Heeft hij je dat niet verteld? Ik heb die Nespresso voor hem gekocht. Kostte een fortuin. Van mijn laatste voorschot.’

Erika glimlachte minzaam en pakte een geroosterde amandel uit het schaalpje dat op tafel stond. Haar tanden kraakten luid in de stilte. Tijdens het onbehaaglijke etentje was Stephen verreweg het meest aan het woord geweest. Hij had hun tot in de details verteld over de misdaadroman die hij aan het schrijven was. Hij had het daarbij zelfs gewaagd hun te onderwijzen over forensisch profileren – wat Erika nogal ironisch had gevonden, aangezien Isaac een van de toonaangevende forensisch pathologen van het land was en zijzelf, als inspecteur bij de London Metropolitan Police, in het echte leven al een hele reeks moordzaken tot een succesvol einde had gebracht.

Isaac begon koffie te zetten. Hij zette er de radio bij aan. ‘Like a Prayer’ van Madonna schalde door de stilte.

‘Zet eens wat harder! Ik hou wel van een beetje Madge,’ zei Stephen.

‘Nee, laten we iets rustigers kiezen,’ zei Isaac en hij zocht langs de radiozenders tot de zoete, klagelijke klanken van een viool Madonna’s schelle stem vervingen.

‘En dat noemt zich homoseksueel,’ zei Stephen, rollend met zijn ogen.

‘Ik vind gewoon dat er bij dit moment iets rustigers past, Stevie,’ zei Isaac.

‘Jezus, we zijn toch geen tachtig? Laten we wat lol maken. Waar heb jij zin in, Erika? Hoe leef jij je gewoonlijk uit?’

Erika vond Stephen maar een vat vol tegenstrijdigheden. Zijn kle-

dingstijl was erg hetero, de sportieve stijl van een Amerikaanse Ivy League-student, maar zijn manier van bewegen was behoorlijk nichterig. Met over elkaar geslagen benen en getuite lippen wachtte hij op haar antwoord.

‘Ik denk... dat ik even een sigaretje ga roken,’ zei ze en ze stak haar hand uit naar haar tas.

‘De bovendeur is open,’ zei Isaac. Hij glimlachte er verontschuldigend bij.

Erika glimlachte terug en liep de keuken uit.

Isaac bewoonde een bescheiden herenhuis in Blackheath, in de buurt van Greenwich. De logeerkamer had een klein balkon. Erika opende de glazen deur, ging naar buiten en stak een sigaret op. Terwijl ze de rook het donker in blies, voelde ze de avondwarmte op zich drukken. Het was een heldere zomeravond, maar de sterren waren maar amper te zien door de lichtverontreiniging die als een soort waas opsteeg uit de zich voor haar uitstreckende stad. Ze volgde de laserstraal van de sterrenwacht van Greenwich en tuurde naar het punt waar deze hoog boven haar uit het zicht verdween. Ze nam nog een lange trek van haar sigaret. Ze hoorde de krekels zingen in de donkere achtertuin, het geluid vermengde zich met het gegons van het verkeer van de drukke weg erachter.

Was ze te streng in haar oordeel over het feit dat Isaac Stephen weer in zijn leven had toegelaten? Was ze soms jaloers dat haar vriend niet langer single was? Nee... Ze gunde Isaac gewoon het beste, en Stephen Linley was een nare, linke figuur. Enigszins bedroefd bedacht ze dat er in Isaacs leven misschien geen plaats was voor haar én Stephen.

Ze dacht aan het kleine, schaars gemeubileerde appartement waarin ze zich wanhopig probeerde thuis te voelen, en aan alle eenzame nachten die ze turend in het duister in bed doorbracht. Mark en zij hadden hun leven niet alleen als man en vrouw gedeeld. Als begin twintigers waren ze als collega’s bij de Greater Manchester Police begonnen. Erika bleek een rijzende ster bij de politie en bracht het vrij snel tot inspecteur, hoger in rang dan Mark. Hij hield hierdoor alleen nog maar meer van haar.

Maar toen, nu alweer bijna twee jaar geleden, had Erika aan het hoofd gestaan van de rampzalige drugsinval die had geleid tot de dood van Mark en vier van hun collega's. Van tijd tot tijd hadden het verdriet en het schuldgevoel haast ondraaglijk geleken, ze had het als een worsteling ervaren om zonder Mark haar draai in het leven te vinden. Ook de nieuwe start in Londen was heftig geweest. Toch was haar werk op de afdeling Moord en Ernstige Misdrijven van de Metropolitan Police het enige waar ze haar energie in kwijt kon. Maar de voormalige rijzende ster van de politiemacht schitterde niet meer, de stijgende lijn van haar carrière was tot stilstand gekomen. Ze was een directe, gedreven en briljante politievrouw die geen geduld had met idioten, maar ook niet altijd de tijd nam voor het beleid van de politie en daardoor al diverse aanvaringen met haar meerderen had gehad, wat had geleid tot een aantal behoorlijk hooggeplaatste vijanden.

Erika stak nog een sigaret op. Ze stond net te bedenken of ze een smoes zou verzinnen om snel weg te kunnen, toen de glazen deur achter haar werd opengetrokken.

Isaac stak zijn hoofd om de deur en kwam het balkon op. 'Daar kan ik er ook wel eentje van gebruiken,' zei hij, en hij trok de deur dicht en kwam naast haar bij de metalen balustrade staan. Glimlachend bood ze hem haar pakje aan. Met een lange, elegante hand tikte hij er een sigaret uit en boog zich naar haar toe om hem door haar te laten aansteken. 'Sorry, ik heb de hele avond verpest,' zei hij. Hij ging weer rechtop staan en blies een rookwolk uit.

'Ach, het is jouw leven,' zei Erika. 'Maar je had me wel even kunnen tippen.'

'Het ging allemaal zo snel. Vanochtend stond hij ineens op de stoep. We hebben de hele dag zitten kletsen en... Ach, ik hoef het niet voor je uit te tekenen. En toen was het ineens te laat om jou nog af te bellen – als ik dat al had gewild.'

Erika zag hoe nerveus hij was. 'Isaac, je hoeft het me niet uit te leggen. Hoewel, als ik jou was, zou ik lust als verklaring kiezen: je werd gewoon overrompeld door lustgevoelens. Dat is gemakkelijker te vergeven.'

‘Ik weet dat hij een lastig type is. Maar als we alleen zijn, is hij heel anders. Kwetsbaarder. Als ik het goed aanpak, op tijd mijn grenzen aangeef, denk je dat het dan ditmaal wel zou kunnen werken?’

‘Wie weet... In ieder geval kan hij je niet nog een keer mollen,’ merkte Erika wrang op.

Stephen had in een van zijn romans een forensisch patholoog op Isaac gebaseerd. Op een gegeven moment had hij dit personage laten omkomen, via een nogal plastisch beschreven geval van homomishandeling.

‘Ik meen het serieus. Wat vind jij dat ik moet doen?’ vroeg Isaac. Hij had een radeloze blik in zijn ogen.

Erika pakte zuchtend zijn hand. ‘Dat wil je helemaal niet horen, wat ik ervan vind. Ik wil graag vrienden met je blijven.’

‘Maar ik hecht waarde aan jouw mening, Erika. Alsjeblieft, zeg me wat ik moet doen...’

Er klonk een zacht piepje, de glazen deur ging open. Stephen stapte blootsvoets het balkon op, met een vol glas whisky met ijs. ‘Zeggen wat hij moet doen? Waaraan?’ vroeg hij scherp.

De ongemakkelijke stilte die daarop volgde, werd verbroken door een luid signaal vanuit Erika’s tas. Ze haalde haar telefoon eruit en las fronsend wat er op het schermpje stond.

‘Alles goed?’ informeerde Isaac.

‘In een woning aan Laurel Road, Honor Oak Park, is het lichaam van een blanke man gevonden. Ziet er verdacht uit,’ zei Erika, waarna ze eraan toevoegde: ‘Shit, en dat net nu ik niet met de auto ben. Ik heb een taxi hierheen genomen.’

‘Je zult toch een forensisch patholoog moeten aanwijzen. Zal ik je brengen?’ stelde Isaac voor.

‘Ik dacht dat jij een vrije avond had?’ zei Stephen gepikeerd.

‘Ik ben altijd oproepbaar, Stevie,’ reageerde Isaac. Hij leek bijna te popelen om weg te kunnen.

‘Oké, laten we dan maar gaan,’ zei Erika. Ze kon het niet laten om er tegen Stephen aan toe te voegen: ‘Het ziet er naar uit dat die koffie uit jouw apparaat nog even moet wachten.’

Een half uur later arriveerden Erika en Isaac in Laurel Road. Hun ongemakkelijke etentje was al gauw vergeten. Politielint sloot de straat aan beide kanten af; de afzetting werd verder aangevuld met een politiebusje, vier gewone politieauto's en een ambulance. De blauwe lichten van het laatste voertuig weerkaatsten op de lange rij huizen. Achter meerdere ramen en in geopende deuropeningen stonden buurtbewoners het tafereel te aanschouwen.

Inspecteur Moss, een van Erika's meest vertrouwde collega's, kwam op hen af gelopen nadat ze zo'n honderd meter van de politieafzetting hadden geparkeerd. Ze was een kleine, stevige vrouw, die hevig transpireerde in de hitte, hoewel ze slechts een knielange rok en een dunne blouse droeg. Ze droeg haar rode haar in een strakke staart en haar gezicht barstte van de sproeten, waarvan enkele zich onder haar oog hadden verzameld, waar ze een soort traan leken te vormen. Ze was echter een uiterst opgewekt type. Toen Erika en Isaac waren uitgestapt, grijnsde ze ironisch naar hen.

'Goedenavond, baas, dokter Strong.'

'Goedenavond, Moss,' zei Isaac.

'Goedenavond. Wie zijn al die lui?' vroeg Erika, toen ze samen naar het politielint liepen, waarachter een stel vermoeid uitziende mannen en vrouwen stonden toe te kijken.

'Forenzen uit Central London, die bij het thuiskomen hebben ontdekt dat hun straat een plaats delict is geworden,' zei Moss.

'Maar ik woon daarzo!' riep een man, en hij wees met zijn aktetas naar een huis twee deuren verderop. Hij had rode wangen van vermoeidheid en zijn dunne haren zaten tegen zijn hoofd geplakt. Toen Moss, Erika en Isaac naast hem kwamen staan, keek hij hen hoopvol